

Beszámoló

IMPULS TANZ/INTERNATIONAL DANCE FESTIVAL 2013

Varga Viktória

2013. augusztus 7-9.

Idén harmincadik alkalommal rendezték meg ezt a fesztivált. Bő egy hónapon keresztül az Arsenal hangárnak inkább, mint táncteremnek nevezhető tereiben zajlanak a különböző táncórák. Minden technika, táncstílus képviselve van a legnépszerűbb tanárok által. A paletta valóban nagyon széles, klasszikus balettől modern technikákon át egészen a „dervish in progress”-ig bátran lehet válogatni.

Tíz teremben párhuzamosan, reggel 10-től este 8-óráig zajlanak az órák. A kurzusokat gyakorlatilag bárki látogathatja, technikai felkészültségétől függetlenül, de a kezdő, középhaladó, haladó jelölések segítenek megtalálni mindenkinek a megfelelő szintet. Az órákon inkább cél a mozgás-élmény átélése, az adott technika körvonalainak feltérképezése, mint precíziós gyakorlás, vagy elmélyült személyiségfejlesztő munka.

Bennem korábban résztvevőként, most pedig szemlélőként hiányérzetet keltett ez a felületesség. Miniatur pillanatoktól eltekintve, sem a tanárok, sem a résztvevők oldaláról nem tapasztaltam személyes érintettséget. Minden instrukció, korrigálás, mosoly vagy viccelődés a „show” része. Ez rendben is van, nyilván ez a kurzusok sajátsága.

Akarva akaratlanul összehasonlítottam saját iskolánkkal és az ott folyó tanítással, illetve azzal, ahogyan én tanítok.

Az idő mint tényező meghatározó. Máshogy viselkedik az ember egy ünnepi vacsorán, mint otthon minden nap, de az is igaz, hogy otthon jó esetben megkérdezik: ízlett-e? Itt ilyen jellegű, személyes visszacsatolásra nincs igény. Ugyanakkor fontos a globális „jó élmény” különben nem fognak befizetni jövőre is. Talán ez adja a magyarázatot a szükségszerű kommerszialisálódásra.

Néhány konkrét óralátogatási élmény:

Frey Faust: „elastic recoil potentials”

„difficult things could be easy”

Az első egy haladó, a második egy kezdő óra neve.

Nekem talán ő volt a kedvencem, bölcs nyugalommal vitte az órákat, mint egy gyakorlott hosszútávfutó aki tisztában van a keretekkel és azzal, hogy mi hozható ki belőle.

Alapvetően kortárs sorok, release-os testhasználat. Akrobatika nem kifejezetten hangsúlyos, de gyakori földtámaszok. Végtagok laza dobása, finom rándítások, organikus földreérkezések. Az egész mozgás áramló.

Bruno Caverna: „becoming animal”

Párban dolgoznak. Egyik mozog folyamatosan tereket és irányokat adva testrészeivel a másiknak. Másik igyekszik harmonikusan kitölteni a létrejött tereket és felhasználni az így született energia áramlást.

David Zambrano: „improvisation for performers”

Szintén páros munka, de itt az egyik szereplő mindig passzív és csak néző a mozgó számára.

Nagyon színes populáris zene. Néhány minimal instrukció, ami elég nyitott ahhoz, hogy a résztvevők tulajdonképpen bármit csinálhatnak. Ettől igen gyakran, egyéni túlzott exhibicionizmusok törnek elő, időnként ripacsos megnyilvánulásokkal, amit bőven táplál a 45 fok és a páratartalom.

A kurzusokhoz kapcsolódóan minden este több helyszínen: múzeumoktól a legnagyobb színházakig előadások futnak. Általában esténként egy nagyobb sztár és több kisebb performance.

A jegyek nagyon drágák, 12-82 euró kategóriák szerint. (egy New York-i fesztiválszervező is kritizálta, hozzátéve hogy New Yorkban csak balettet lehet ennyiért eladni.

Ennek ellenére ha nem is volt telt ház, de nagyjából annak látszott.

Nekem irigylésre méltó, hogy például a Chouinard esten milyen típusú közönség gyűlt össze. Létezik egy középkorú vagy annál idősebb, táncot rendszeresen látogató réteg, ami itthon még nagyon hiányos. Bécsben a kultúra fogyasztásba, már egyértelműen beletartozik a Kortárs tánc.

Kedvenc előadásom:

Louise Levavallier: „So blue”

Engem sokadszorra is letudott nyugözni. Óriási színházban egy majdnem szólót láthattunk. A darab kicsit több mint egy óra, és ebből kb. tizenöt percre volt egy férfi partnere. (Frederic Tavernini) Ezen kívül gyakorlatilag se díszlet, se jelmez illetve nagyon minimal. Zene és a csöndek hatása viszont egyenrangú.

Hihetetlen nyugalommal, profizmussal, mint az örült táncolt végig. Figyelmemet egy percre sem tudtam elfordítani tőle. Az energia áramláson túl, a dramaturgiai felépítettség meghatározó.

Gyönyörű környezetben (Kasino am Schwarzenbergplatz) volt szerencsém látni egy előadást:

Melk Prod./Marco Berrettini CH-”Ifeel2”

Rémisztően unalmas volt. Alig tettenérhetően történtek változások a mozgásban. Félmeztelen férfi-nő páros rózta véget nem érő, fáradt jobbra kettő, balra kettő imbolygását.

Nézők egy része folyamatosan távozott, magam is kacérkodtam a gondolattal.

Mégis elgondolkoztatott. Talán a svájci nihilt akarta bemutatni?! Hogyan lehet a nihilt élvezhetően tálalni? Lehet-e, és kell-e?

Végül örültem, hogy maradtam.

Ha nagyon kritikusan fogalmazok, akkor egy profi táncnépszerűsítésről nem pedig elmélyült munkáról vagy akár felfedezői, kutatói hozzáállásról van szó. Sem a fesztivál egésze, sem a tanárok maguk egyáltalán nem, vagy csak módjával bocsájtkoznak kísérletezésbe. Mindenki a tutira megy. A fellépők, a darabok is, a bevált kisebb-nagyobb sztárok közül kerülnek ki. Gyakorlatilag ugyanaz a malom pörög, évek óta, egyre professzionálisabb szervezéssel, felkészültséggel.

Ez persze nem kis dolog, és az sem elenyésző hozadék, hogy egyre több átlag polgár ismeri a kortárs tánc fogalmát, és emeli be hatékonyan a kortárs művészetek közé a táncot.

Miért nincsenek Magyarok? Hol vannak a „kelet európai táncosok, együttesek? Miért szinte kizárólag „nyugat európai”, amerikai, kanadai és Japán fellépők váltják egymást?! A válaszok nyilván szétfeszítik, e rövid beszámoló hatókörét, de talán érdemes róla gondolkozni...

Varga Viktória
2013 augusztus 16
Kisújbánya